

Fülöp Elza

Itt én vagyok [Fülöp Elza] Bella nővérem sírja mellett. A kolozsvári zsidó temetőben temették el, úgy gondoltam, hogy a sírjára fel kell íratnom mindazon családtagok nevét is, akik a deportálás idején haltak meg: a szüleim, Fülöp Móríc [sic!] és Mariska, Ernő bátyám és felesége, Regina, Irén és Margit nővéreim, Margit férje és fia, Szinetár József és Tibor. A fasiszta iga alóli felszabadulás utáni első években semmi okom nem volt, hogy kivándoroljak. Elsősorban is volt egy munkahelyem, amit szerettem, mellettem volt a nővérem, minden szükséges megvolt. És szerettem az országomat, most is szeretem. Teljes lelkemből szeretem ezt az országot, úgy, ahogy van, a gondjaival, a hiányaival, jó és rossz embereivel, olyanként szeretem őket, amilyenek, szeretek mindent, ami körülvesz. Ezt érzem, amikor kimegyek a házból, mert a kövek is ismernek, és én is őket. Hazafi vagyok, a szó igazi értelmében. Háromszor voltam Izraelben. Miután meghalt

a nővérem, Bella, nagyon egyedül éreztem magam, és megpróbáltam. Kilenc hónapig dolgoztam egy kórházban, Haifában. Segített egy orvos, aki kolozsvári volt, de kivándorolt, és egy kórházban dolgozott ott. Ismerősöknél laktam, rokonoknál, hol az egyiknél, hol a másiknál, nem akartam túl sokáig zavarni senkit. Meg voltam elégedve, annyit kerestem egy hónapban, mint itt egy év alatt. De mindezzel együtt nem szerettem az emberek közötti kapcsolatokat, a rendszert. Az emberek nem voltak annyira közel egymáshoz, mint itt, Romániában. Ha odamennék, ott is egyedül lennék, nővéreim nincsenek, aki rokonom van még, Izraelben él, de nem annyira közeli, hogy zavarjam őket azzal, hogy náluk lakjam, mert mindegyiknek megvannak a családi gondjai, és magamról csak nekem kellene gondoskodnom. És akkor mi értelme lenne egy másik országba menni, és újratekdeni mindent, miután egy egész életet végigdolgoztál egy olyan országban, ahol megvannak a jogaid, amik járnak neked, és tudod, hogy dolgoztál, és a saját erődből megélsz, mintsem hogy elmenjek, és ajtóról ajtóra menjek könyörögni. Mondjuk, hogy anyagilag jobbak a feltételek, mert e miatt mennek sokan oda dolgozni, de én olyan vagyok, hogy mindig annyit költök, amennyi van. Bár most sajnos a jövedelmem kisebb, de az ember lemond erről-arról, még segíthetsz magadon ezzel-azzal, és egyedül mégis könnyebb, mintha nagy családdod lenne.